

มีปปะ

ริวโนะซุเกะ อะดุงาวะ

แปล:
กัลยาณี สีตสุวรรณ

Porcupine Selected:
นิยายคลาสสิก

พิมพ์ครั้งที่ 4

ขัปปะ

ริวโนะซุเกะ อะคุตะงาวะ

แปลจากภาษาญี่ปุ่นโดย

กัลยาณี สีสวรรณ

สำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม
porcupinebook.com

จัดทำโดย

สำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม

Homepage: www.porcupinebook.com

Facebook: สำนักพิมพ์ เม่นวรรณกรรม

facebook.com/porcupinebook/

เลขที่ 9/8 หมู่ 9 บางช้าง สามพราน นครปฐม 73110

โทรศัพท์: 0-3497-9635 **โทรสาร:** 0-3429-5283

E-mail: porcupinebook@gmail.com

แยกสี พิมพ์สี และพิมพ์ขาวดำ

หจก.ภาพพิมพ์

เลขที่ 45/14 หมู่ 4 ถ.บางกรวย-จตุรนต์ ต.บางขุน

อ.บางกรวย นนทบุรี 11130

โทรศัพท์: 0-2879-9154 **โทรสาร:** 0-2879-9153

จัดจำหน่าย

Alternative Writers

โทรศัพท์: 0-3429-5424 **โทรสาร:** 0-3429-5283

ราคา 175 บาท

Porcupine Selected

วรรณกรรมแปล

ผู้เขียน

ผู้แปล

พิมพ์ครั้งที่สี่

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการอำนวยการ

บรรณาธิการ

พิสูจน์อักษร

ออกแบบรูปเล่ม

ออกแบบปก

วาดภาพปก

วาดภาพประกอบ

เลขมาตรฐานสากล

Vol.1

ขับปะ

ริวโนะซุเกะ อะคุตะงาวะ

กัลยาณี สีสวรรณ

กันยายน 2561

สุนันท์ สีลาชัยพิสิฐ

ไกรศร สีลาชัยพิสิฐ

ปรีญา พุทธประสาธ

นิวัต พุทธประสาธ

ชาติรี เขตเขาเม็ง

Porcupine Design

มานิตา ส่งเสริม

องอาจ ชัยชาญชีพ

ชาติรี เขตเขาเม็ง

978-616-7831-22-0

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

อะคุตะงาวะ, ริวโนะซุเกะ, ค.ศ. 1892-1927.

ขับปะ.-- พิมพ์ครั้งที่ 4.-- นครปฐม : เม่นวรรณกรรม, 2561. 160 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. กัลยาณี สีสวรรณ, ผู้แปล. II. องอาจ ชัยชาญชีพ, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชาติรี เขตเขาเม็ง, ผู้วาดภาพ ประกอบร่วม. IV. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-7831-22-0

จากผู้แปล

นวนิยายเรื่อง ‘ซัปปะ’ เป็นผลงานของริวโนะซุกะ อะคุตะงาวะ (Ryunosuke Akutagawa ค.ศ. 1892-1927) ผู้แต่ง ‘ราโซมอน’ ที่ทั่วโลกรู้จักกันดี เรื่องนี้นับว่าเป็นเรื่องเสียดสีสังคมญี่ปุ่น แม้จะเขียนมานานกว่า 50 ปีแล้ว แต่ก็ยังนิยมอ่านกันอยู่ในปัจจุบัน อาจเป็นเพราะมีแง่คิดบางอย่างที่ไม่ล้าสมัยนั่นเอง แม้สังคมไทยกับสังคมญี่ปุ่นจะแตกต่างกัน แต่ผู้แปลคิดว่าคนไทยคงจะได้อะไรบ้างไม่มากก็น้อยจากเรื่องนี้

ซัปปะฉบับภาษาไทยนี้แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น ด้วยเหตุเนื่องจากภาษาญี่ปุ่นและภาษาไทยเป็นภาษาที่ไม่มีอะไรใกล้เคียงกันเลย การจะถ่ายทอดความคิดสำนวนภาษาและโวหาร จึงเป็นการยากลำบากอย่างยิ่ง แต่ผู้แปลก็พยายามรักษาเนื้อหาและความคิดของต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นไว้ โดยใช้

ภาษาและสำนวนที่มีวรรณศิลป์ไทย ชื่อตัวละครในเรื่องก็จะสะกดตัวให้ออกเสียงได้ใกล้เคียงภาษาญี่ปุ่นที่สุด

ผู้แปลขอขอบคุณ ศาสตราจารย์เคนซุเกะ ทะมะเออิ (Kensuke Tamai) อาจารย์ผู้ชำนาญพิเศษ ที่ทางมูลนิธิญี่ปุ่น (The Japan Foundation) ส่งมาช่วยสอนวิชาภาษาวัฒนธรรมและวรรณคดีญี่ปุ่น อยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (ระหว่าง พ.ศ. 2519-2522 ปัจจุบันท่านถึงแก่กรรมแล้ว) ท่านได้กรุณาเขียนคำนำเกี่ยวกับตัวผู้แต่งและ ‘ซัปปะ’ ตลอดจนเขียนตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นที่เป็นชื่อเรื่อง และชื่อผู้แต่งที่ปรากฏบนปกหนังสือให้ด้วย ในการพิมพ์ครั้งนี้ซึ่งนับว่าเป็นฉบับแก้ไขปรับปรุง (พิมพ์ครั้งแรกเมื่อพฤษภาคม 2521 โดยสำนักพิมพ์ดวงกมล) ผู้แปลได้อาจารย์สุมาลี วีระวงศ์ เป็นผู้ขีดเกล้าภาษาไทยจนสละสลวยน่าอ่าน จึงขอขอบคุณมา ณ ที่นี้ด้วย

กัลยาณี สีสวรรณ

ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

25 กันยายน 2545

บทกล่าวนำ

ริวโนะซุเกะ อะคุตะงาวะ เกิดที่โตเกียวเมื่อ ค.ศ. 1892 และจบชีวิตตนเองเมื่อปี 1927 ด้วยการดื่มยาพิษ เหตุเพราะเกิด “ความรู้สึกหวาดหวั่นไม่แน่ใจในอนาคต” ตนเอง ในช่วงชีวิตอันสั้นเพียง 35 ปี เขาใช้เวลาเขียนหนังสือเพียง 10 ปี เท่านั้น เรื่องที่เขียนส่วนใหญ่เป็นเรื่องสั้นที่ได้รับยกย่องว่าเป็นเรื่องยอดเยี่ยมแบบ “คลาสสิก” ในวงวรรณกรรมญี่ปุ่นยุคปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นด้านการใช้ถ้อยคำสำนวน ความคิดตลอดจนการวางโครงเรื่องทุกแง่มุม

ระหว่างที่อะคุตะงาวะเรียนหนังสืออยู่ในแผนกวรรณคดีอังกฤษ มหาวิทยาลัยโตเกียว นั้น เขาได้เริ่มเขียนหนังสือบ้างแล้ว โดยเฉพาะเมื่อตอนอายุ 24 ปี ผลงานชื่อ “ฮะนะ” (จมูก) ของเขาได้รับคำชมเชยจากนัทซีซีเมะ โซเซะกิ (ค.ศ. 1868-

1916) นักประพันธ์มีชื่อเสียงที่สุดคนหนึ่งของญี่ปุ่น ผลงานชิ้นนี้ถือเป็นก้าวแรกที่น่าไปสู่ นักเขียนอาชีพ

อะคุตะงาวะเขียนวิทยานิพนธ์ปริญญาตรีเกี่ยวกับ วิลเลียม มอริส (ค.ศ. 1838-1896) เขามีผลการเรียนดีมาก คือ ได้ที่ 2 ในจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 20 คน เมื่อสำเร็จการศึกษาได้ไปเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนทหารเรือ อยู่ชั่วระยะหนึ่ง หลังจากนั้นเมื่อได้ทำสัญญาเขียนเรื่องลงในหนังสือพิมพ์ไมนิชิแล้ว อะคุตะงาวะก็กลับมาขะมักเขม้นเขียนหนังสืออีก

อะคุตะงาวะเป็นนักเขียนสมัยไทโช¹ (ค.ศ.1912-1926) กล่าวกันว่าการสิ้นชีวิตของอะคุตะงาวะถือว่าเป็นการสิ้นสุดวรรณกรรมสมัยไทโชด้วย ซึ่งก็ไม่ได้หมายความว่าอะคุตะงาวะเขียนหนังสืออยู่ในสมัยไทโชพอดีเท่านั้น แต่

---

1 ประเทศไทยเรานับปีตามพุทธศักราช แต่ในญี่ปุ่นนับปีตามรัชกาลพระจักรพรรดิ กล่าวคือเมื่อพระจักรพรรดิองค์หนึ่งขึ้นเสวยราชย์ก็จะเริ่มนับปีที่ 1 ครั้นเมื่อพระจักรพรรดิองค์นั้นสิ้นพระชนม์ ศักราชนั้นก็สิ้นสุดลงและจะเริ่มนับปีที่ 1 ใหม่อีกตามรัชกาลของพระจักรพรรดิองค์ใหม่ ตัวอย่างเช่น สมัยเมจิเริ่มตั้งแต่ปีค.ศ.1868 ถึงปี 1912 สมัยไทโช ค.ศ. 1912-1926 สมัยโชวะ ค.ศ. 1926-1989 และสมัยนี้เรียกว่าสมัย เฮะอิเซะอิ เริ่มจากปี ค.ศ.1989

เพราะ “ความหวาดหวั่นไม่แน่ใจในอนาคต” ที่ทำให้เขาผลิตชีวิตตนเองนั้นก็ เป็นลักษณะความคิดที่ครอบคลุมอยู่ทั่วไปในสมัยไทโซด้วยเช่นกัน การตายของอะคุตะงาวะยังสร้างความตื่นตะลึงให้แก่ปัญญาชน ยิ่งกว่าการตายแบบบ้าคลั่งอย่างยูกิโอะ มิชิมะ เมื่อปี ค.ศ. 1970 มากนัก

สมัยไทโซมีเหตุการณ์วุ่นวายต่าง ๆ มากมาย เช่นในปี ค.ศ. 1914 ญี่ปุ่นได้เข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 ค.ศ. 1915 ญี่ปุ่นผลักดันให้จีนทำสัญญาที่ไม่เป็นธรรมกับจีน และส่งกองทัพ เข้าไปในไซบีเรียในปี ค.ศ. 1918 ขณะเดียวกันภายในญี่ปุ่นเองก็เกิดเหตุการณ์ไม่สงบเรียบร้อย ประดากรรมกรก่อความวุ่นวายและมีการประท้วงย่อย ๆ เกิดขึ้นเกือบทั่วทุกแห่ง ในมหาวิทยาลัยก็มีการต่อต้านลัทธิการใช้กำลังทางทหารอย่างกว้างขวาง กรรมกรและกสิกรทุกประเภทรวมตัวกันตั้งสมาพันธ์พรรคคอมมิวนิสต์ที่เคยเป็นพรรคการเมืองใต้ดินก็รวมตัวตั้งเป็นพรรคที่เปิดเผยในปี ค.ศ. 1922 และมีการออกหนังสืออะกะสะตะ (งะแดง) ขึ้นในปีถัดมา ครั้นถึงปี ค.ศ. 1925 นายกรัฐมนตรีทะกะชิ ฮาระ ถูกฆาตกรรมอย่างลึกลับ

ในปี ค.ศ. 1923 เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ทางภาคคันโต (แถบโตเกียวและบริเวณใกล้เคียง) มีคนตายถึง 92,000 คน และโตเกียวได้รับความเสียหายยับเยิน ต่อมาในปี ค.ศ. 1925

มีการออกกฎหมายเพื่อทรงไว้ซึ่งความมั่นคงในการปกครอง ซึ่งถือว่าเป็นกฎหมายที่จำกัดเสรีภาพทางด้านความคิดของ ปัญญาชน เหตุการณ์เหล่านี้คงมีอิทธิพลต่อผลงานของอะคุ ตະงาวะมิใช้น้อย

ยิ่งไปกว่านั้น อะคุตะงาวะยังได้รับอิทธิพลจากกวี นัก ประพันธ์ นักแต่งบทละคร และนักคิดตะวันตกสมัยปลาย ศตวรรษที่ 19 เช่น C.P. Baudelaire (ค.ศ. 1821-1867) P. Merimee (ค.ศ. 1803-1870) A. Strindberg (ค.ศ. 1849-1912) R. Browning (ค.ศ. 1812-1889) Anatole France (ค.ศ.1844-1924) W.B. Yeats (ค.ศ. 1865-1939) และ H.L. Bergson (ค.ศ. 1859-1941) เป็นต้น อะคุตะงาวะ นิยมอ่าน ผลงานของบุคคลเหล่านี้ในสมัยที่เขายังเป็นนักเรียน นอกจากนี้ นี้สภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่ได้รับการเลี้ยงดูอบรมมา ทำให้เขาได้อ่านและคุ้นเคยกับเรื่องจีนโบราณ เช่น เรื่องไซอิ๋ว และซ้องกั๋ง มาตั้งแต่เด็ก ๆ และเขายังนิยมอ่านวรรณคดี โบราณของญี่ปุ่นด้วย

ผลงานของอะคุตะงาวะ ถ้าจัดประเภทตามเนื้อเรื่องที่จะ เขียนจะแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภทด้วยกัน ประเภทแรก คือ เรื่องที่มีเค้าโครงจากสมัยเฮอันของญี่ปุ่น (ค.ศ. 794-1185) ประเภทที่สอง เป็นเรื่องที่มีเค้าโครงเกี่ยวกับตำนาน ศาสนา

คริสต์นิกายโรมันคาทอลิกในญี่ปุ่นสมัยโบราณ ประเภทที่สาม เป็นเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ร่วมสมัย และประเภทสุดท้าย คือ เรื่องที่เขียนตามจินตนาการของตน ‘ซัปปะ’ เป็นเรื่อง ประเภทที่สี่นี้เอง ซัปปะเป็นสัตว์ในจินตนาการที่อยู่ใต้น้ำก็ได้ บนบก ก็ได้ ตัวโตเท่าเด็กอายุประมาณ 5-6 ขวบ ปากเป็น จะงอยแหลม หลังมีกระดองหรือเกล็ดมือและเท้ามีพังผืดไว้ ใช่วยน้ำ บนหัวมีจาน กล่าวคือเป็นแผ่นแบนที่มีรอยปุ่มลง ไปข้างหน้าได้เล็กน้อย เวลาที่มีน้ำขังอยู่นั้นแม้อจะขึ้นบกก็มีผล กำลังกล้าแข็ง แต่พอน้ำหมดก็จะตาย คำว่า ‘ซัปปะ’ ในภาษา ญี่ปุ่นจะเขียนด้วยตัวจีนสองตัว ตัวแรกแปลว่า ‘แม่น้ำ’ ตัว หลังแปลว่า ‘เด็ก’ ตัวอักษรสองตัวนี้ผสมกันและออกเสียง เป็น ‘KAPPA’ (ซัปปะ)

สำหรับชาวญี่ปุ่น ซัปปะเป็นสัตว์ที่ทุกคนคุ้นเคยดีแต่ โบราณกาล มักจะปรากฏตัวในนิทาน นิยาย ตำนาน และ คำพังเพยในแง่ขบขันเสมอ อย่างเช่น ซัปปะมักจะผายลม บ่อย ๆ ฉะนั้นอะไรก็ตามที่ทำได้สำเร็จโดยง่าย คนญี่ปุ่นมักจะ บอกว่า “นั่นมันตดซัปปะ” ถ้าคนเก่งกล้าเกิดทำอะไรพลาดพลั้ง ก็จะถูกเปรียบเป็น “ซัปปะจมน้ำ” ซัปปะเป็นสัตว์ที่ว่ายน้ำเก่ง แต่ก็อาจจมน้ำได้ จึงคล้ายกับคำพังเพยของไทยที่ว่า “สี่เท้า ยังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง” และเด็กที่ไว้ผมม้าและมีผม

ยาวแค่ว่า ญีปุ่นก็เรียกว่าผมทรง “โอซัปปะ”

เรื่อง ‘ซัปปะ’ นี้ อะคุตะงาวะเขียนขึ้นก่อนจะฆ่าตัวตายเพียง 4 เดือน สิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏในแดนซัปปะที่เขาแต่งขึ้น แท้จริงก็คือความเป็นไปที่ห้อมล้อมตัวเขาอยู่ เช่น ความวิตกเรื่องกรรมพันธุ์ (มารดาของเขาเป็นบ้าและพี่ชายก็เป็นโรคจิตถึงกับฆ่าตัวตาย) ภาระหนักเนื่องจากการมีครอบครัวใหญ่ (อะคุตะงาวะมีภาระต้องเลี้ยงดูญาติพี่น้องจำนวนมาก) เขาจึงให้กวีซัปปะที่ชื่อ ‘ทค’ เห็นว่าระบบครอบครัวและญาติมากนี้เป็นเรื่องทุกข์ทรมาน และท้ายที่สุดก็ให้ทคฆ่าตัวตาย เพื่อแยกชีวิตกับศิลปะออกจากกัน อาจเป็นไปได้ว่าตัวอะคุตะงาวะเองก็มีเจตนาจะฆ่าตัวตายเช่นกัน จึงแสดงออกมาในรูปแบบนี้ เกี่ยวกับตัวซัปปะนี้ อะคุตะงาวะได้เขียนจดหมายถึงเพื่อนสนิท เล่าว่าตนได้เขียนเรื่องแบบ Gulliver’s Travels (ค.ศ. 1726) ของ Jonathan Swift (ค.ศ. 1667-1745) ขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ‘ซัปปะ’ นี้ ไม่ใช่เรื่องเสียดสีสังคมรุนแรงเยี่ยง Gulliver’s Travels แต่เป็นเพียงการแสดงถึงความสิ้นหวัง ไม่หามั่นสิ่งใดจากสภาวะการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป คมมืดแห่งจิตใจของอะคุตะงาวะสิ้นและที่อึกเกินกว่าจะแทงทะลุวงล้อมของสภาวะการณ์อันมืดมิดออกมาได้

หลังจากที่ ริวโนะซุเกะ อะคุตะงาวะ สิ้นชีวิตไปแล้ว

ในปี ค.ศ. 1934 ฮีโรชิ คิกุจิ (ค.ศ. 1888-1948) นักประพันธ์
เพื่อนรักของเขาได้ตั้งรางวัลอะคุตะงาวะขึ้นสำหรับนักประพันธ์
หน้าใหม่ รางวัลนี้เป็นเสมือนใบเบิกทางเข้าสู่วงการนักเขียน
ในวงวรรณกรรมของญี่ปุ่น

เคนซุเกะ ทมะอิ

มีนาคม 2521

บทนำ

เรื่องนี้เป็นเรื่องของคนไข้หมายเลข 23 ในโรงพยาบาลโรคจิตแห่งหนึ่งเล่าให้ใครต่อใครฟังกัน คนไข้ชายรายนี้คงจะอายุเกินสามสิบปีแล้ว แต่เวลาดูเฟิน ๆ จะรู้สึกว่ายอายุน้อยกว่านั้น ประสบการณ์ครึ่งชีวิตของเขา...เออละ เรื่องนั้นจะเป็นอย่างไรก็ช่างเถอะ เขามักจะนั่งกอดเข่าอยู่หนึ่ง ๆ บางทีก็มองผ่านซี่กรงออกไปนอกหน้าต่าง ฝ้าดูต้นไม้ที่ซึ่งไม่มีแม้แต่ใบแห้ง ๆ ลักใบ กิ่งก้านของมันทอดเสียดท้องฟ้าที่ครีมีชุ่มด้วยเมฆ แต่จะบอกว่าเขาอยู่หนึ่ง ๆ เสียทีเดียวก็ไม่ถูกนัก เขาจะคุยยืดยาวกับผม หรือไม่ก็ตอกเตอร์เอส ผู้อำนวยการโรงพยาบาล อย่างเวลาที่เขาพูดว่า “ตกใจ” เขาจะทำท่าผงะไปข้างหลัง

ผมว่าจะถ่ายทอดคำพูดของเขาอย่างถูกต้องที่สุด แต่ถ้าหากใครยังไม่พอใจในข้อเขียนของผมละก็ ขอเชิญไปที่โรงพยาบาลโรคจิต...อยู่นอกกรุงโตเกียว ที่อำเภอ... เพื่อสอบถามเอาเอง

คนใช้หมายเลข 23 ที่ดูหน้าตาหนุ่มกว่าอายุจริง จะกัมศิระชะค่านับคุณอย่างนอบน้อม แล้วเชิญให้คุณนั่งบนเก้าอี้ ไม่มีเบาะ จากนั้นก็ยิ้มเศร้าๆ ก่อนจะเริ่มเล่าเรื่องซ้ำ ตอนสุดท้าย ผมยังจำสีหน้าของเขาได้ดี ตอนเล่าเรื่องจบ เขาจะผลุนผลัน ลุกขึ้น ชูกำปั้นร่อน ร้องตะโกนว่า “ออกไปให้พ้น ไอ้พวกสารเลว ไอ้พวกแกมันบ้า อิจฉาตาร้อน สกปรกลามก ชี้โกงหลอกหลวง โหดร้าย เห็นแก่ตัว ออกไปให้พ้นเซียวนะ ไอ้พวกชั่วช้า...”

1

เมื่อฤดูร้อนสามปีก่อน ข้าพเจ้าสะพายเป้ขึ้นหลังเหมือนกับคนอื่น ๆ เมื่อตั้งต้นออกเดินจากที่พัก ซึ่งเป็นบ่อน้ำร้อนธรรมชาติที่คะมิโคชิ เพื่อจะไปป็นเขาโฮตะคะ ก็เป็นที่รู้กันว่าถ้าจะป็นภูเขาโฮตะคะนี้ก็ต้องเดินทวนแม่น้ำอะสุซะขึ้นไปทางเดียว ข้าพเจ้าเองก็เคยป็นเขาโฮตะคะมาแล้ว แถมยังป็นขึ้นไปถึงเขายะริงะทะเกะมาแล้วด้วย ดังนั้นจึงสามารถได้หุบเขาอะสุซะที่มีหมอกยามเช้าปกคลุมขึ้นไปได้โดยไม่ต้องมีคนนำทาง แต่หมอกยามเช้าที่ลงหนักนี้ไม่มีที่ท่าว่าจะจางลงเลย ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปเท่าไร กลับดูหนาหนักยิ่งขึ้น พอเดินไปได้สักหนึ่งชั่วโมง ข้าพเจ้าก็คิดว่าควรจะเดินกลับไปที่พัก

แรม ณ บ่อน้ำร้อนธรรมชาติที่คะมิโคซิงจะดีกว่า แต่การที่จะกลับไปคะมิโคซิงนั้น ก็จะต้องรอนกว่าหมอกจะจางลงก่อนอยู่ดี แต่หมอกก็มีแต่จะหนาขึ้น ๆ ทุกที่มากกว่า “เอาละ ปีนขึ้นไปเสียเลยดีกว่า” ข้าพเจ้าตัดสินใจได้ตั้งนั้นแล้ว ก็พยายามที่จะเดินฝ่าดงไผ่เดี่ยวโดยยึดแนวไม้ให้ห่างไปจากหุบเขาอะสุซะ แต่ว่าสิ่งที่ขวางกั้นสายตาของข้าพเจ้าขณะนั้นก็ยังมีแต่หมอกหนาเท่านั้นเอง บางครั้งมองเห็นกิ่งเบิชเซียว หรือไม้กึ่งสนห้อยระลงมา บางครั้งเห็นม้าหรือวัวที่เขาปล่อยไว้ในทุ่งหญ้าโผล่มาโดยกะทันหัน แล้วก็หายตัวไปในหมอกหนา ระหว่างนั้นแข่งซัคจะล่าและท้องซัคจะหิวขึ้นมา ยิ่งไปกว่านั้น ซุดป็นเขาและผ้าห่มที่เปียกชื้นไปด้วยหมอกก็ซัคจะหนักขึ้นทุกที ๆ ในที่สุดข้าพเจ้าก็ต้องยอมแพ้ มุ่งหน้ากลับลงไปทางหุบเขาอะสุซะ โดยอาศัยเสียงน้ำที่ไหลผ่านกรวดหินในลำธารนำทาง

ข้าพเจ้านั่งลงบนก้อนหินริมน้ำ เริ่มลงมือเตรียมอาหาร โดยเปิดกระป๋องคอร์นบีฟ เอากิ่งไม้แห้ง ๆ มาสุ่มก่อไฟ ระหว่างที่เตรียมอาหารอยู่นี้ เวลาคงจะผ่านไปสิบนาทีที่กระมัง ระหว่างนั้นหมอกที่ลงจัดก็ค่อย ๆ จางลงและกำลังจะหมดไป ข้าพเจ้าเคี้ยวขนมปังไปพลางก็เหลือบดูนาฬิกาข้อมือ เห็นว่าเป็นเวลาตั้งบ่ายโมงยี่สิบนาทีเข้าไปแล้วด้วย แต่ที่ทำให้ตกใจก็คือมีเงาใบหน้าอะไรก็ไม่รู้ สะท้อนอยู่บนกระจกหน้าปิด

นาฬิการูปกลมนั้นด้วย ดูแล้วขลุ่ย ด้วยความตกใจ ข้าพเจ้า เหลียวขวบไปทันที แล้วก็ได้เห็นสิ่งที่เรียกว่าซัปปะตัวจริงเป็น ครั้งแรกในคราวนี้เอง ตัว “ซัปปะ” ที่หน้าตาเหมือนรูปภาพ ตัวหนึ่งนั่งอยู่บนก้อนหินก้อนหนึ่งทางด้านหลังของข้าพเจ้า มือข้างหนึ่งของมันถือกิ่งเบิช ส่วนอีกข้างหนึ่งป้องตาอยู่ และ กำลังมองดูข้าพเจ้าอยู่อย่างประหลาดใจ

ข้าพเจ้าตกตะลึงซึ่งอยู่อย่างนั้น ไม่ได้ขยับตัวเลย ชั่วโมงหนึ่ง ฝ่ายซัปปะก็ดูท่าตกใจเช่นกัน ไม่ได้ขยับมือที่ป้อง อยู่เหนือตา และแล้วข้าพเจ้าก็กระโดดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ฟุ้งตัวเข้าหาซัปปะที่อยู่บนก้อนหินนั้น ขณะเดียวกับที่ซัปปะก็ ออกวิ่งหนี คงจะวิ่งหนีไปแน่ ๆ ที่เดียว เพราะดูเหมือนหลบ แวบเดียว ว่องไวปานสายฟ้า หายวับไปทางไหนก็ไม่รู้ ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้ายังตกใจอยู่ แต่ตาก็สอดสายมองหาไปทั่วดงไม้เตี้ย จึงเห็นซัปปะที่พร้อมจะกระโดดหนีทันทีนั้นอยู่ห่างไปราวสอง สามเมตร กำลังเหลียวมามองข้าพเจ้าอยู่อย่างไม่ประหลาดใจ อะไร แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าคาดไม่ถึงก็คือ สีผิวกายของเจ้าซัปปะ ตัวนั้น ตอนที่ยังนั่งอยู่บนก้อนหิน จ้องหน้าข้าพเจ้าอยู่ ตัวมันเป็นสีเทาทั้งตัว แต่มาบัดนี้กลายเป็นสีเขียวไปแล้ว ข้าพเจ้า ร้องตะโกนออกไปว่า “ไอ้ซิบ...” แล้วกระโดดเข้าไปใส่มันอีกครั้ง แน่ละ เจ้าซัปปะต้องออกวิ่งหนีเป็นธรรมดา ข้าพเจ้าจึงต้อง

วิ่งแหวก ดงไฟ และกระโดดข้ามก้อนหินไล่จับเจ้าซัปปะอย่าง
เอาเป็นเอาตายอยู่ราวสามสิบนาที

ซัปปะมีผีเท้าว่องไวไม่แพ้ลิง ระหว่างข้าพเจ้ากำลัง
วิ่งไล่จับมันอยู่อย่างลืมนั่น ข้าพเจ้ามองหามันไม่เจอเสีย
หลายครั้ง ข้ายังล้มลุกคลุกคลานเหยียบพลาดและลื่นล้มเสีย
หลายหน พอมาถึงใต้ต้นเกาลัดใหญ่ต้นหนึ่งซึ่งมีกิ่งอวบใหญ่
แผ่เต็ม โชคดีที่บังเอิญมีวัวตัวหนึ่งที่เขาสั่งงัวให้กินหญ้า
ยืนขวางทางเจ้าซัปปะเอาไว้ เจ้าวัวตัวนั้นเป็นตัวผู้ตัวโตมาก
และตาแดงกำเสียด้วย พอซัปปะเห็นวัวตัวนี้เท่านั้น ก็ส่งเสียง
ร้องออกมาแล้วกระโจนหายเข้าไปในดงไฟเตี้ย ข้าพเจ้าเองนึก
แต่ว่า “ได้การล่ะ” แล้ววิ่งตามไปอย่างกระชั้นชิด ไม่ทันรู้ว่า
มีหลุมดักอยู่ พอรู้สึกว่าจะพลาดล้มหลังของซัปปะที่ลื่นปราด
ข้าพเจ้าก็เสียหลักหัวทิ่ม ตกโครมลงไปในหลุมมืดมืดทันใด
มนุษย์เรานี่พอเผชิญกับวิกฤตการณ์โดยฉับพลัน มักนึกไป
ถึงอะไรๆ ที่ไม่น่าเชื่อ ตอนที่ข้าพเจ้าออกอุทาน “โ๊ะ” นั้น
ข้าพเจ้าก็นึกออกมาได้ว่า ไกลๆ ที่พักที่บ่อน้ำพุร้อนธรรมชาติ
คะมิโคชิ มีสะพานอยู่แห่งหนึ่งคล้ายสายฟ้าแลบแปลบตรง
หน้า แล้วข้าพเจ้าก็ลื่นสติสมประดีไป

2

พอรู้สึกตัวได้สติขึ้นมา ก็รู้สึกว่าคุณเองยังนอนหงายแผ่รอบ ๆ ตัวมีขี้ปะจํานวนมากห้อมล้อมอยู่ แล้วยังมีขี้ปะตัวหนึ่งที่มีแฉับตาหนีบจุมูกวางอยู่บนจะงอยปากหนา นั่งคุกเข่าอยู่ข้าง ๆ ข้าพเจ้าและกำลังใช้หูฟัง ฟังหน้าอกข้าพเจ้าอยู่ พอขี้ปะตัวนั้นเห็นข้าพเจ้าสึดตาขึ้น ก็ทำท่ายกมือบอกรู้ให้ข้าพเจ้านอนนิ่ง ๆ จากนั้นก็หันไปส่งภาษาว่า “แคว็ก แคว็ก” กับขี้ปะตัวหนึ่งที่อยู่ข้างหลัง หลังจากนั้นก็มีขี้ปะสองตัวหิวเปลหามเดินมา จับตัวข้าพเจ้านอนลงในเปลหามนั้น แล้วพาแหวกฝูงขี้ปะ มุ่งหน้าตรงไปยังเมืองอะไรแห่งหนึ่งอย่างเจียบ ๆ สองข้างทางในตัวเมืองนั้นไม่ต่างไปจากถนนกินซ่าเลย กล่าว

คือ มีต้นเบิชเรียงรายอยู่สองข้าง บนถนนก็มีรถยนต์แล่นผ่านไปมา สองฟากถนนภายใต้ร่มเงาของต้นเบิชมีร้านรวงต่างๆ เรียงรายและต่างก็มีผ้ากันแดดซึ่งอยู่

ไม่ช้า เปลที่มีข้าพเจ้านอนอยู่ก็เลี้ยวเข้าไปยังบ้านหลังหนึ่ง มาดูภายหลังว่าเป็นบ้านของชัปปะตัวที่มีแว่นหนึบจมูก ชัปปะตัวนี้ชื่อซัค เป็นแพทย์ ซัคให้ข้าพเจ้านอนลงบนเตียงเล็ก ๆ ที่สะอาด แล้วก็ให้ดื่มน้ำยาใส ๆ หนึ่งถ้วย ตอนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกปวดไปทุกข้อกระดูกจนกระดูกกระเดี้ยไม่ไหว จึงได้แต่นอนบนเตียงตามที่ซัคจัดการให้

ซัคจะเข้ามาตรวจอาการข้าพเจ้าวันละสองสามครั้งเป็นประจำ แล้วราวทุกสามวัน ชัปปะตัวแรกที่ข้าพเจ้าเห็นคือบัค บัคเป็นชาวประมง จะมาเยี่ยมข้าพเจ้าสักหนหนึ่ง พวกชัปปะรู้เรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์ดีกว่าที่เราู้เรื่องเกี่ยวกับชัปปะเป็นไหน ๆ ซึ่งคงเป็นเพราะว่าแทนที่พวกเรามนุษย์จะจับชัปปะได้ กลับกลายเป็นว่าชัปปะจับมนุษย์ได้มากกว่ากระมัง แต่จะใช้คำว่า “จับ” คงจะไม่ถูกนัก มนุษย์คนอื่นมาถึงดินแดนชัปปะก่อน ข้าพเจ้าก็มี ยิ่งกว่านั้นยังมีมนุษย์จำนวนมาก ที่ยังอาศัยอยู่ในดินแดนชัปปะจนตลอดชีวิตอีกด้วย ท่านคงอยากจะถามสิว่าทำไม เพราะพวกเราที่เป็นมนุษย์นะมีสิทธิพิเศษในความเป็นมนุษย์ คือความที่ไม่ใช่ชัปปะ ดังนั้นจึงสามารถอยู่ที่นี้ได้โดย

ไม่ต้องทำงาน จากคำบอกเล่าของบัค เคยมีช่างทำถนนหนุ่ม
เข้ามายังดินแดนนี้โดยบังเอิญ ได้แต่งงานกับซัปปะตัวเมีย
แล้วได้อาศัยอยู่ที่นั่นจนตายไป เป็นต้น ซัปปะตัวเมียนั้นไม่
เพียงแต่จะงามที่สุดในดินแดนนี้เท่านั้น หากแต่ยังเจ้ามารยา
สามารถหลอกล่อชักชวนสามีช่างทำถนนเอาไว้ได้อย่างชาญ
ฉลาดอีกด้วย

หลังจากข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ได้สัปดาห์หนึ่ง ข้าพเจ้าก็ได้รับ
การแต่งตั้งจากสภาออกกฎหมายของที่นี่ให้เป็น “ผู้ได้รับการ
คุ้มครองเป็นพิเศษ” และได้อาศัยอยู่ในบ้านข้าง ๆ บ้านซัค
บ้านของข้าพเจ้าแม้จะเล็กแต่ก็สร้างขึ้นอย่างงดงาม แนนอน
อารยธรรมในเมืองนี้ไม่แตกต่างจากอารยธรรมในโลกมนุษย์
เลย อย่างน้อยก็ไม่ต่างจากอารยธรรมญี่ปุ่น ตรงมุมห้องรับแขก
ที่หันไปทางหน้าบ้าน มีเปียโนหลังเล็ก ๆ หลังหนึ่งตั้งอยู่ด้วย
ที่กำแพงมีภาพพิมพ์ใส่กรอบแขวนอยู่ แต่สิ่งที่ไม่น่าพอใจ
ที่สุดในบ้านก็คือ โต๊ะและเก้าอี้ต่างก็มีขนาดเหมาะกับร่างกาย
และส่วนสูงของซัปปะ ข้าพเจ้าจึงมีความรู้สึกที่ถูกจับตัวมาไว้
ในห้องเด็ก นี่แหละเป็นอย่างเดียวที่รู้สึกว่าจะออกจะไม่สะดวก

พอตกเย็น ซัคและบัคจะมาเยี่ยมเยียนข้าพเจ้าที่ห้อง
เสมอ ๆ แล้วข้าพเจ้าก็เรียนภาษาซัปปะ ที่จริงผู้ได้รับการ
คุ้มครองพิเศษอย่างข้าพเจ้านี้ ไม่เพียงซัปปะพวกนี้เท่านั้น

หรือ เพราะใคร ๆ ก็สนใจ อยากรู้จักพบเห็นด้วยกันทั้งนั้น แม้แต่ “เกล” ประธานบริษัทผลิตกระจกที่อุตสาหกรรมมาหาซด์ทุกวัน เพื่อให้วัดความดันโลหิต ก็มักจะโผล่หน้ามาที่ห้องนี้เสมอ แต่ว่าครึ่งเดือนแรก ผู้ที่สนิทสนมกับข้าพเจ้ามากที่สุด ก็เห็นจะได้แก่ บัค ชาวประมงนั่นเอง

ในตอนเย็นวันที่อากาศอบอุ่น ข้าพเจ้านั่งอยู่ที่โต๊ะในห้อง มีบัคชาวประมงนั่งอยู่ตรงข้าม ไม่รู้ว่าบัคเกิดคิดอะไรขึ้นมา เขาหุบปากเงียบลงทันใด ตาที่โตอยู่แล้วก็ยิ่งเบิ่งมองข้าพเจ้าแว่นแฉ่งนอน

ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า “แคว็ก บัค, โคว, เควล ความ?” ซึ่งพอจะแปลได้ว่า

“เฮ้ บัค เป็นอะไรไปล่ะ” แต่บัคก็ไม่ตอบคำถาม แถมยังกลับกระโดดลุกพรวดขึ้นแลบลิ้นแปลบออกมา ทำท่าราวกับที่กำลังจะกระโดดเข้ามาตวัดข้าพเจ้าเข้าปาก ข้าพเจ้ารู้สึกออกจะไม่ชอบมาพากล จึงค่อย ๆ ลุกขึ้นจากเก้าอี้ช้า ๆ พอดีกับขณะนั้นหอมซัดโผล่หน้าเข้ามา

“นี่บัคกำลังทำอะไรนะ” ชัคยังมีแว่นตาวางอยู่บนจะงอยปาก เขาจ้องหน้าบัคเขม็ง ทำให้บัครู้สึกเหนียมอาย ยกมือขึ้นจับศีรษะหลายครั้ง พลังกล่าวขอโทษชัคว่า

“ขออภัย ต้องขอโทษจริง ๆ ที่จริงเวลาทำให้นายคนนี่

เกิดกลัวขึ้นมาแล้วสนุกดี แต่วันนี้เลยเถิดไปหน่อย” แล้วก็เลย
มาขอโทษข้าพเจ้าว่า “ขอโทษนายด้วยนะ ให้อภัยฉันเถอะ”

สั่งซื้อหนังสือ

ชิปปะ

ริวโตะชิบุเกะ
อะคุตะงาวะ

ชิปปะ เป็นเรื่องแนว Gulliver's Tale เรื่องราวเกี่ยวกับตัวละครเอก ไปเยี่ยมเยือนเมืองต่างแดน โดยอาศัยตัวชิปปะในนิทานพื้นบ้านของญี่ปุ่นมาเป็นแกนกลางในการเล่าเรื่อง ชิปปะเป็นสัตว์น้ำตัวเขียว หน้าตาคล้ายกบ บางทีก็อ่อนโยน บางทีก็ชั่วร้าย แต่ในเรื่องของอะคุตะงาวะพวกชิปปะมีข้อบกพร่องที่มีความเป็นมนุษย์ แน่นอนอะคุตะงาวะวาดภาพตัวเองเป็นชิปปะตัวที่มีคหมันในเรื่อง และสังคมชิปปะที่เขาเขียนถึงนั่นก็คือสังคมมนุษย์ที่เขาอาศัยอยู่

สำนักพิมพ์แม่น้ำวรรณกรรม

porcupinebook.com

Designed by Manita Songserm

manita-s.tumblr.com

ราคา 175

9786167831220

